

חַת־ת לַיּוֹם שְׁלִישֵׁי פְּרִשְׁת בַּלֶּק (חֻקַּת-בַּלֶּק בְּחֻ"ל) ח' תמוז ה'תשפ"ו

מְקַדֵּשׁ לְמַעַן בְּטַחֲוֹן יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
"אֶרֶץ אֲשֶׁר תִּמְיֵד עֵינֵי ה' אֶלְקֶיךָ בָּהּ"

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמִשׁ / שְׁלִישֵׁי עִם רִשׁ"י

בלעם החליט ללכת לבלק תוך תקווה שיוכל לקלל את בני ישראל ולזכות בכבוד רב. בחמש היום לומדים מה קרה בדרך.

בלעם ניסה לקלל את בני ישראל: בלעם התעורר מקדם בבקר. הוא היה מאד נרגש ללכת עם השליחים ממואב ולקלל את בני ישראל. הוא גם קנה שנה' יחשב שאם הוא מתעורר כל כך מקדם לבצע דברים רעים, למה בני ישראל לא משכימים בבקר כדי לבצע דברים טובים? זה יגרם לה' לכעוס על בני ישראל (אבל הוא שכח שאברהם אבינו כבר קם השכם בבקר כדי לעשות את מה שה' רצה שיעשה בנסיון העקדה, והזכות הזו עומדת לבני ישראל לנצח.

האתון של בלעם סרבה ללכת: ה' לא כל כך שמח בלשון המעטה שבלעם הולך למרות שידע שה' לא רצה שילך. ה' שלח מלאך לחסם את השביל ולעצר את בלעם. זה גם לטובתו של בלעם שהוא יעצר, כך הוא לא יענש. בלעם לא ראה את המלאך, אבל האתון שלו כן ראתה. היא סטתה מהשביל כדי שלא להיות בדרך של המלאך. בלעם הפה את האתון כדי שהיא תשוב לשביל. המלאך נצב לפנייהם שוב בהמשך השביל. והאתון נלחצה קרוב לקיר כדי שהיא לא תתנגש במלאך. כשהיא זזה הצדה היא מחצה את הרגל של בלעם. בלעם הפה אותה שוב כדי שתחזור חזרה לשביל. בפעם הבאה שהמלאך נעמד לפנייהם, לא היה לאן לפנות והאתון רבצה תחתיה. בלעם כעס מאד והפה אותה שוב! שלושת הפעמים האלו שבהם דרכו של בלעם נחסמה, באו לרמז לבלעם שלא ילך לקלל את ישראל. רש"י מסביר מהם שלושת הרמזים.

הָאֶתוֹן שֶׁל בִּלְעָם מְדַבֵּר: הַתְּחוּלָל כָּאֵן נִס גָּדוֹל מְאֹד! הָאֶתוֹן הַחֲלָה לְדַבֵּר וְאָמְרָה: "מִדּוּעַ הֵכִיתִי אוֹתִי שְׁלוֹשׁ פְּעָמִים?" בִּלְעָם אָמַר "בְּגִלָּל שְׁבִיִּישֵׁת אוֹתִי!". הַשְּׁלִיחִים שֶׁל מוֹאָב צָפוּ בְּמִתְרַחֵשׁ וְשָׁאֲלוּ אֶת בִּלְעָם מִדּוּעַ לֹא לָקַח סוּס בְּמִקּוֹם הָאֶתוֹן. בִּלְעָם שִׁיקַר וְאָמַר שֶׁהוּא הַשְּׂאִיר אֶת הַסּוּס לְאֹכּוֹל בְּשָׂדֵה, אָבֵל הָאֶתוֹן אָמְרָה: "זוֹ לֹא הָאֶמֶת, אֲנִי הָאֶתוֹן שֶׁלְךָ וְאִין לְךָ שׁוּם סוּס". בִּלְעָם עָנָה שְׂנֵכוֹן, אָבֵל הוּא רַק מִשְׁתַּמֵּשׁ בְּאֶתוֹן כְּדִי לְשֹׂאת דְּבָרִים. הָאֶתוֹן אָמְרָה: "מֵאֲזוּ וּמִתְמִיד רַכְבֶּת עָלַי" וּבִלְעָם עָנָה, "רַק בַּפְּעַם הַזֶּה" הָאֶתוֹן אָמְרָה שׁוֹב: "הֲאִם אֵינֶנִּי הָאֶתוֹן שֶׁתְּמִיד נִהְגֶּת לְרַכֵּב עָלַי?" לְבִלְעָם לֹא הָיָה כְּבוֹר מֵה לַעֲנוֹת וְהָאֶתוֹן שָׁאֲלָה "הֲאִם בְּדֶרֶךְ כָּלֵל אֲנִי שׁוֹמַעַת לְקוֹלְךָ?" בִּלְעָם הָיָה חַיֵּב לְהוֹדוֹת שֶׁהָאֶתוֹן בְּדֶרֶךְ כָּלֵל מִקְשִׁיבָה לוֹ.

בִּלְעָם מְדַבֵּר עִם הַמְּלָאָךְ: ה' כָּעַת פָּקַח אֶת עֵינַי בִּלְעָם לְרֹאוֹת מֵה שֶׁהָאֶתוֹן רָאָתָה, שֵׁישׁ מְלָאָךְ שֶׁעוֹמֵד, חָרַב שְׁלוּפָה בִּידוֹ וְהוּא חוֹסֵם אֶת הַדֶּרֶךְ. בִּלְעָם הִשְׁתַּחֲוָה. וְהַמְּלָאָךְ אָמַר לוֹ שֶׁהָאֶתוֹן הִצִּילָה אֶת חַיָּיו. אִם הִיא לֹא הָיְתָה סוּטָה מִהַדֶּרֶךְ, הַמְּלָאָךְ הָיָה הוֹרֵג אֶת בִּלְעָם. בִּלְעָם הוֹדָה שֶׁהוּא חָטָא בְּכַף שֶׁהִכָּה אֶת הָאֶתוֹן אָבֵל עֲדִין לֹא הִרְגִישׁ שֵׁישׁ מִשֶּׁהוּ רַע בְּכַף שֶׁהוּא הוֹלֵךְ לְקַלֵּל אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. "ה' אָמַר לִי שְׂאֵנִי יִכּוֹל לְלַכֵּת אִם אֲנִי רוֹצֶה" הוּא אָמַר. הַמְּלָאָךְ אָפְשֵׁר לוֹ לְלַכֵּת אָבֵל הַזֶּהִיר אוֹתוֹ שׁוֹב- שֶׁהוּא יוֹכֵל לֹמַר רַק אֶת מֵה שֶׁה' אוֹמֵר לוֹ לֹמַר.

בְּלֶק שָׁאֵל אֶת בִּלְעָם, מִפְּנֵי מֵה לֹא הִגַּעַת קוֹדֵם: בְּלֶק יָצָא כְּדִי לִפְגֹּשׁ אֶת בִּלְעָם וְשָׁאֵל אוֹתוֹ "מִדּוּעַ לֹא הִגַּעַת בַּפְּעַם הָרִאשׁוֹנָה שֶׁבִקְשָׁתִי מִמֶּךָ לְהִגִּיעַ? הֲאִם אֶתָּה חוֹשֵׁב שְׂאֵינֶנִּי יִכּוֹל לְכַבֵּד אוֹתְךָ מִסְּפִיק? בְּלֶק לֹא הִבְחִין אָבֵל הוּא הַתְּנַבֵּא כָּאֵן נְבוֹאָה. שֶׁהוּא לֹא יִתֵּן לְבִלְעָם שׁוּם כְּבוֹד, הוּא יִתְבַּיֵּשׁ בְּסוּפוֹ שֶׁל דְּבַר בְּמִקּוֹם זֹאת. בִּלְעָם אָמַר, אֲמַנֵם אֲנִי כָּאֵן כָּעַת, אָבֵל אוֹכֵל לֹמַר רַק אֶת מֵה שֶׁה' יֹשִׁים בְּפִי.

תְּהִלִּים / יוֹם ח' לַחֲדָשׁ פְּרָקִים מ"ד- מ"ח

לְפָנַי פָּרַק מ"ח (כְּמוֹ בְּמִרְבִּית הַפְּרָקִים) כְּתוּבוֹת מִסְפָּר מַלִּים הַמְסַבְּרוֹת עַל מֵה מְדַבֵּר בַּפָּרַק. הַהִקְדָּמָה לַפָּרַק הַזֶּה מְסַפֶּרֶת כִּי בַּפָּרַק מְדַבֵּר עַל מֵה שִׁיְהִיָּה כְּשֶׁמְשִׁיחַ יְבוֹא. עַד כְּמָה יְרוּשָׁלַיִם תִּהְיֶה יָפָה וְכִיצַד נִקְרִיב קְרֻבָנוֹת וְנִרְאָה אֶת הַתְּגַשְׁמוֹת כָּל הַנְּבוֹאוֹת שֶׁהַנְּבִיאִים נְבָאוּ עַל אַחֲרֵית הַיָּמִים. בְּאֶחָד הַפְּסוּקִים כְּתוּב: "יִשְׂמַח הָרַע צִיּוֹן"- שֶׁאֲפִילוֹ הָהָר יִשְׂמַח בְּבוֹאוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ.

תְּנִיָּא / אֲגֵרַת הַתְּשׁוּבָה פָּרַק א' (ח' תְּמוּזָה שָׁנָה פְּשׁוּטָה)

אֲתִמּוֹל לְמַדְנּוֹ עַל שְׁלוֹשֶׁת הַסּוּגִים שֶׁל הָעֵבְרוֹת שֶׁאֲדָם צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה עֲלֵיהֶם. הַיּוֹם הָאֲדָמוֹר הַזֶּה מְלַמֵּד אוֹתֵנוּ כִּיצַד לְחַזֵּר בַּתְּשׁוּבָה.

מִצּוֹת הַתְּשׁוּבָה אֵינָה כַּה קִשָּׁה. הָאֲדָם צָרִיךְ רַק לְהַחֲלִיט הַחֲלָטָה חֲזָקָה שֶׁהוּא לֹא יִתְנַהֵג שׁוֹב בְּדֶרֶךְ הָרָעָה.

הַהַחֲלָטָה הַזֹּאת אֵינָה רַק עַל עֵבְרָה סְפָצִיפִית שֶׁהוּא עֹבֵר מִכִּיּוֹן שֶׁכְּשֶׁאֲדָם עוֹבֵר עֲבָרָה הוּא נַעֲשֶׂה נִפְרָד חֵס וְשָׁלוֹם מֵה'.

וְלָכֵן לֹא מִסְפִּיק רַק לֹמַר שֶׁהוּא לֹא יַעֲבֹר אֶת הָעֵבְרָה הַזֹּאת שׁוֹב. הַהַחֲלָטָה שֶׁלוֹ צָרִיכָה לְהִיֹּת שֶׁהוּא יַעֲשֶׂה כָּל מֵה שֶׁה' רוֹצֶה, יִקַּם אֶת כָּל הַמִּצְוֹת. בְּדֶרֶךְ הַזֶּה הוּא יִתְחַבֵּר מִחֲדָשׁ לַה' וְהַתְּשׁוּבָה שֶׁלוֹ תִהְיֶה מְשֻׁלְּמָת.

יְשָׁנֵם דְּבָרִים נוֹסְפִים כְּמוֹ לְתַת צְדָקָה, אוֹ צוּם שִׁיְכוּלִים לַעֲשׂוֹת. אָבֵל הֵם אֵינָם חֶלֶק מִהַמְצוּהָ שֶׁל תְּשׁוּבָה כְּפִי שֶׁנִּרְאָה בַּעֲז"ה בַּהַמְשָׁךְ.

עקר האהבה של ה' לאברהם אבינו היא כיון שקרב אנשים נוספים ליהדות

אברהם אבינו, הראשון מהאבות היה חשוב במיוחד בעיני ה', עד כדי כך שכל העם היהודי בא ממנו. ה' העמיד את אברהם בפני עשרה נסיונות קשים כדי להראות עד כמה הוא מחבר וקשור לה'. (כמו השלכתו לכבשן האש אצל נמרוד אחרי ששבר את פסלי העבודה זרה של אביו, לך לך- לנדוד בלי לדעת אפלו לאן רק בגלל שה' אמר, ולבסוף הנסיון הגדול מכלם להקריב את יצחק בקרבן בעקדה). אברהם אבינו עמד בכל הנסיונות. אבל זו לא הייתה הסבה העקרית שבגללה ה' כל כך אהב אותו. למה ה' אהב את אברהם? בגלל שהוא למד את הבנים שלו ואנשים אחרים שסביבו כיצד להתקרב לה' ולקיים את דבריו- ודוקא הלמוד שאברהם למד לאנשים אחרים, היה מאד מיוחד בעיני ה'.

ספר המצוות / מצוות עשה קל"ג, קמ"ג, קמ"ד

היום לומדים שלוש מצוות אודות המתנות שנתנות לכהנים.

מצוות עשה קל"ג - הפרשת חלה - בשמכינים חלה מפרישים חלק לתת לכהנים.

מצוות עשה קמ"ג - צריך לתת לכהן 3 חלקים מכל חיה כשרה ששוחטים, הזרוע, הלחיים והקבה.

מצוות עשה קמ"ד - בשגוזזים את הצמר של הכבשה יש לתת את החלק הראשון לכהן. מצוה זו

מכנה "ראשית הגז".

רמב"ם / הלכות בפורים פרקים ו', ז', ח'

היום לומדים עוד הלכות על הפרשת חלה:

פרק ו' - יש להפריש חלה מהעסה שהולכים לאפות ממנה למאכל. בצק שרק יתבשל (למשל פסטה) לא מפרישים ממנו חלה. עוד לומדים שצריך להיות מספיק קמח (1.666 קילוגרם על פי שעור ר' חיים נאה) והקמח צריך להיות מסוג הקמח שמכינים ממנו לחם (חטה, שעורה, שבלת שועל ושיפון).

פרק ז' - מה קורה אם מחברים כמה כמיות קטנות של בצק יחד? האם צריך להפריש מהם חלה? אם לא אכפת לנו שהם יתערבו קצת ביניהם אנו יכולים להחשיב אותם כמו עסה אחת גדולה ולהפריש חלה מהם יחד. אם ביחד הם בכמות שמצדיקה הפרשת חלה.

פרק ח' - האם יש להפריש חלה מקמח? בדרך כלל לא, אבל אם הקמח התחבר יחד, מפרישים

ממנו.

דרכי החסידות / התקשרות

פעם (בכסלו תרצ"ג) האדמו"ר הרי"צ ישב בחדרו בעינים עצומות וחלם חלום. אביו, הרבי הרש"ב, נגלה אליו ואמר "למה יש משהו שמפריע לך? הבית שלך מלא באור בלילה!"

הרי"צ פתח את עיניו וראה את הירח מאיר מבעד לחלון. אבל הוא ידע שלא לזאת התכוון אביו. הוא נעמד והתהלך סביב הבית. כשהסתכל לתוך חדר הספרים שלו, הוא ראה את הרבי יושב ולומד.

הרבי הרי"צ הבין, שלכך אביו התכוון, זה מה שמלא את הבית באור. הוא שמח מאד ובאותו יום גלה לרבי כמה דברים מיוחדים.

גְּאוּלָּה וּמְשִׁיחַ / ה' מְבַטֵּיחַ שְׂיוּצִיא מֵהַגְּלוּת

מְקַדֵּשׁ לַע"נ סְבִתְנוּ הָאֱהוּבָה מְרִים צִימְעַל בַּת הָרַב יוֹסֵף בְּרוּךְ ע"ה פְּרִיזְמֵן

הַנְּבִיא יְרַמְיָהוּ חֵי בְזִמְן בֵּית הַמְּקֻדָּשׁ הַשְּׁנִי. הוּא רָאָה שְׁעַם יִשְׂרָאֵל אֵינָם מִתְנַהֲגִים כְּפִי שְׂצָרִיכִים לְהִתְנַהֵּג וְה' נָתַן לוֹ נְבוּאוֹת רַבּוֹת לְהַזְהִיר אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה.

מִרְבִּית הַנְּבוּאוֹת הָאֵלוּ מְאֹד עֲצוּבוֹת וּמְנַבְּאוֹת עַל הַחֲרָבָן. עִם כָּל זֶה יֵשֶׁנּוּ נְבוּאוֹת שְׂמֵחוֹת מְאֹד מִפְּרָסְמוֹת עַל זְמַן בִּיאַת הַמְּשִׁיחַ.

אֲתָמוּל לְמַדְנֵנוּ פְּסוּק עַל כֶּף שְׁהַגּוּיִים יִדְבְּרוּ עַל כֶּף שֶׁה' יִקְבֹּץ יַחַד אֶת עַם יִשְׂרָאֵל.
זֶהוּ הַפְּסוּק הַבָּא:

כִּי פָדָה ה' אֶת יַעֲקֹב וּגְאָלוֹ מִיַּד חֲזַק מִמֶּנּוּ

כִּי פָדָה ה' אֶת יַעֲקֹב – ה' פָּדָה- הוֹצִיא אֶת יַעֲקֹב- עִם יִשְׂרָאֵל- מֵהַגְּלוּת

וּגְאָלוֹ מִיַּד חֲזַק מִמֶּנּוּ – הֲצִיל אוֹתוֹ מִיַּד הַגּוֹיִים שְׂחֲזָקִים יוֹתֵר מִמֶּנּוּ.

אֶת הַפְּסוּק הַזֶּה אוֹמְרִים גַּם בַּתְּפִלָּה. יוֹדְעִים הֵיכָן?

(רָאָה יְרַמְיָהוּ ל"א, י"א)